

Ідзі маладых

РОБАТ — НАЙЛЕПШЫ СЯБРА ФІЗІКІ

Так расшыфроўваецца назва мабільнай праграмы «RiBFoP» для вывучэння гэтага прадмета пры дапамозе аўтаматычнага ўстройства. Праект прыдумаў не вучоны, а дзесяцікласнік слускай сярэдняй школы № 11 Цімафей СТАМБРОЎСКІ. З ім ён перамог у раённай школьнай канферэнцыі, а потым стаў першым у фінале III Рэспубліканскага конкурсу маладзёжных праектаў «Інфармацыйныя і мабільныя тэхналогіі для адукацыйнага працэсу».

Ідэйная «лямпачка» ў яго галаве загарэлася акурат на ўроку фізікі. «На дошцы былі начэрчаны квадраты, — распавядае вынаходнік. — Яны азначалі цела, якое рухаецца раўнамерна і прамалінейна. Я падумаў: было б здорава, калі б замест іх былі нашы роботы! Вучні ж так любяць візуалізаваць...»

Праграмаваць тэхніку Ціма навучыўся ў школьным гуртку па інтарэсах. А ажыццявіць прыдуманнае дапамог яго настаўнік фізікі Дзмітрый Чарноў.

Пасля раённай канферэнцыі Цімафей зразумеў, што праект патрэбны школам. Таму і стварыў мабільную праграму ў сістэме Android. Яна заклікана дапамагчы настаўнікам тлумачыць фізічныя законы, а школьнікам — іх разумець. З ёй вучань выйшаў у фінал Рэспубліканскага конкурсу «Інфармацыйныя і мабільныя тэхналогіі для адукацыйнага працэсу», які праводзілі Міністэрства адукацыі і кампанія МТС.

— Самае лёгкае, што можа паказаваць робот, — траекторыю, — абараняе праект хлопец. — Настаўнік запускае яго, а той рухаецца ўперад і назад. Падчас дэманстрацыі ў вучняў можна спытаць: ці заўсёды траекторыя з'яўляецца прамой лініяй? Канешне, не! І тады запускаюць астатнія варыянты шляхоў. А яшчэ робот можа бачыць перашкоду і аб'язджае яе, маляваць крэйдой на падлозе ці іншай плоскасці, па якой ездзіць...

Фінал праходзіў цягам трох дзён. Напружанне зашкальвала.

— Гэта быў самы маштабны конкурс, у якім я ўдзельнічаў! — дзеліцца ўражаннямі Цімафей. — А канкурэнты якія дастойныя! Больш за ўсё спадабаўся праект Ільі Архіпава, які заняў другое месца, — мабільная праграма, што паскарае працэс чытання ў чатыры разы. Зараз ужо многія чытаюць усё на тэлефоне, так што праграма карысная.

Пасля конкурсу, у якім, дарэчы, Цімафей стаў абсалютным пераможцам, вынаходніцтвам слускага школьніка зацікавіліся ў педагагічным універсітэце і запрасілі прадэманстраваць яго выкладчыкам кафедры інфарматыкі і метадыкі выкладання інфарматыкі. Першы ўрок з выкарыстаннем робата правялі і ў роднай школе Цімафея. Вучням спадабалася. А выкладчык заўважыў, што яны пачалі лепш разбірацца ў тэме. Да таго ж пры дэманстрацыі робата ў школьнікаў — толькі пазітыўныя эмоцыі. А з іх дапамогай інфармацыя запамінаецца лепш.

...Ціма захапляецца настольным тэнісам і шахматамі, летась асвоіў гітару. Аднак вольнага часу на цікавыя заняткі цяпер стала прыкметна менш: усе сілы скіраваны на робатаў. Ужо пачалі з'яўляцца новыя ідэі для далейшага развіцця праекта...

Юлія АДАМОВІЧ,
студэнтка IV курса
факультэта журналістыкі БДУ.

Бачыць мэту

Дзеці, sprechen ihr Deutsch?!

Як малады педагог
знаходзіць агульную мову
з вучнямі

Гісторыя Кацярыны ЯРМОЛЕНКІ як выкладчыцы пачалася ў гімназіі гарпасёлка Акцябрскі, што на Гомельшчыне, калі настаўніца нямецкай мовы запырымеціла добрыя здольнасці да яе ў маленькай дзяўчынке. Цікава, што матуля, цётка і бабуля Каці па прафесіі таксама педагогі. Яны не сумняваліся: гены сваё возьмуць.

— Калі ў 11 класе надыйшоў час вызначацца з будучай прафесіяй, зразумела, што хачу звязаць сваё жыццё з нямецкай мовай. Многія мяне адгаворвалі: «Ты што, будзеш настаўніцай? Навошта табе гэта трэба?» Але я была непахісная. Ведаецца, у маім дзяцінстве многія вялі дзённікі, запаўнялі розныя анкетны. Адночы знайшла ў сябе дома адзін з такіх экзэмпляраў, дзе было напісана: «Я люблю нямецкую мову!», «Хачу стаць перакладчыцай!». Цудоўна, што мары спраўджаюцца! — працягвае суразмоўніца.

У апошні дзень падачы дакументаў дзяўчына паехала

Маладая настаўніца паспявала рабіць усё: і цікавыя ўрокі праводзіць, і ў сталіцу ездзіць адпачываць. Акрамя асноўных абавязкаў у сельскай школе некалькі разоў яе запрашалі ў Германію — у якасці перакладчыцы з групай дзяцей. Прызнаецца, што гэта была выдатная практыка. У вёсцы Кацярыне падабалася, але хацелася большага. Адпрацаваўшы два гады, дзяўчына знайшла месца ў Мінску.

— Чым выкладанне мовы ў сталічнай школе адрозніваецца ад выкладання ў сельскай? У горадзе шмат паралельных класаў, іх колькасць даходзіць да шасці-сямі, — кажа суразмоўні-

ў абласны цэнтр і паступіла ў Гомельскі ўніверсітэт імя Францыска Скарыны на аддзяленне замежных моў. Пасля вучобы трэба было адпрацаваць два гады ў сельскай школе.

— Гэтага я не баялася. Паехала ў вёску Рассвет роднага Акцябрскага раёна. У класах вучылася па шэсць—дзесяць дзяцей. Былі выпадкі, калі на ўрок прыходзіў толькі адзін вучань, — гаворыць Кацярына.

— А яшчэ, як толькі прыйшла ў гэтую школу, для мяне пачаліся разнастайныя конкурсы. Адным з такіх стаў «Сталічны настаўнік — сталічнай адукацыі», дзе я заняла другое месца. Раней прымала ўдзел у «Настаўніку года», але на мясцовым узроўні, дзе стала першай. Шчыра кажучы, удзел у конкурсе аднімае шмат часу і сіл, бо этапы праходзяць амаль увесь навучальны год: адкрытыя ўрокі ў іншых

школах, выступленні на сцэне, пастаноўкі, стварэнне відэаролікаў. Неспадзявана для сябе я заняла другое месца на ўзроўні Мінска!

Настаўніца прызнаецца, што не спыняецца вучыцца. Курсы па ўдасканаленні прафесійных ведаў і парады калег дапамагаюць развіццю, а адкрытыя ўрокі выяўляюць маленькія недахопы, якія Кацярына можа адразу выправіць.

— Люблю сваю работу, бо яна не сумная, а творчая — заўсёды трэба штосьці прыдумляць на ўрок, каб вучням падабалася. Напрыклад, летась разам з маімі «школьнымі дзецьмі» ўдзельнічалі ў замежным праекце. Думала, якую ж тэму выбраць. Спыніліся на ежы: разам гатавалі дранікі, здымалі гэта на камеру, размаўлялі падчас дзеяння па-нямецку. Як вынік — станючыя эмоцыі і дыплом у руках, — кажа Кацярына. — Я не тыповая строгая настаўніца, якая працуе толькі па плане. Люблю эксперыментавать з метадамі, здзіўляць. Напрыклад, заходжу ў краму, бачу нейкія мячыкі, літары, думаю: «О, гэта мне спатрэбіцца на занятках!» Весялосці ў нас таксама хапае! Напрыклад, вяду ўрок, вельмі сканцэнтраваная, усе слухаюць. Я тлумачу правілы, і тут адзін хлопчык цягне руку і кажа: «А ў майго брата ўчора быў дзень нараджэння!» Ну як тут ужо нармальна весці ўрок? Трэба ж выслухаць! Або нядаўна вучань нясе дзённік і кажа: «Кацярына Міхайлаўна, я не зрабіў хатняе заданне, пастаўце два». А я яму адказваю: «Двойку таксама трэба заслужыць, так што ў цябе ёсць час. Ідзі, рыхтуйся, зараз будзеш пытацца». Я адчуваю, што выкладаю нямецкую мову не дарма, што гэта прыносіць карысць тым, хто імкнецца да вучобы.

Дар'я ШЛАПАКОВА,
студэнтка IV курса
факультэта журналістыкі
БДУ.

РЫНГ І ПОДЫУМ ДЛЯ... ВЕТУРАЧА...

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Студэнты заўсёды пытаюцца: «Як вас сюды занесла?» — усміхаецца Юлія. — Я, канешне, хачу пажартаваць, што і яны могуць сюды вярнуцца, але звычайна тлумачу: «У мяне адпрацоўка пасля акадэміі. Выбрала любімы каледж з цудоўнымі выкладчыкамі. Цяпер і я хачу пакінуць пра ўстаноў у іншых такіх ж цёплых ўспаміны, якія дагэтуль жывуць у маім сэрцы». Мне здаецца, кантакт са студэнтамі наладжаны. Дзесьці магу быць строгай, дзесьці пасмяяцца, пажартаваць. Разуваю, што яны дарослыя, таму стаўлюся да іх адпаведна. Як і ўсе выкладчыкі, патрабую ведання прадмета, тлумачу незразумелае... Я люблю самаўдасканаленне. І прафесія ў гэтым дапамагае. Разам са студэнтамі многае вучу нанова. Да таго ж маё маўленне стала нашмат лепшае, ужо няма ранейшага хвалявання ў голасе.

Паміж лекцыямі і семінарамі, падрыхтоўкай да заняткаў Юлія знайшла час для ўдзелу ў конкурсе «Міс Беларусь — 2018». Спачатку было 750 дзяўчат, потым засталася 250, 150... яшчэ менш, а Юлія Кузьменка ўсё яшчэ трымалася сярод прэтэндэнтак.

— Калі на сайце конкурсу нарэшце змясцілі спіс усіх, хто прайшоў, то, убачыўшы сваё прозвішча, я скакала і крычала ад радасці! — успамінае Юлія. — Але потым мне сказалі: «Ну, вы крыху паўнаватая»... Быў тыдзень жорсткіх трэніровак, дыет, слёз. Пачалася істэрыка. У выніку я пахудзела на чатыры з паловай кілаграмы. Але так рабіць нікому не раю. Проста ў мяне была мэта, і я да яе ішла. Бо заўсёды было крыўдна, што прадстаўляю Беларусь на міжнародных конкурсах, а ў нацыянальным так і не ўдзельнічала. Дзеля конкурсу я нават раней прыляцела з Маямі. Сказалі: «Або прыязджаеце, або выкрэсліваем вас». Давялося мяняць дарагія білеты, скарачаць час адпачынку. Але гэта і няважна: я атрымала тое, аб чым марыла...

Да ўсяго Юлія — яшчэ і мадэль. Яна ўдзельнічала ў паказах на Belarus Fashion Week, маскоўскім Тыдні моды, ездзіла на здымкі ў Мілан, Парыж, Барселону...

Раніцай у каледжы яна — Юлія Леанідаўна, увечары — проста Юля з Ice Girls на рэпетыцыях і хатніх хакейных матчах мінскага «Дынама». Падрыхтоўка да заняткаў пачынаецца бліжэй да гадзіны ночы. Таму спаць па пяць гадзін — звычайная справа. Калісьці ў шчыльным графіку быў і бокс. Гэты спорт, па словах Юліі, ідэальны для таго, каб даць волю эмоцыям, атрымаць загартоўку. Зараз часу не хапае, хоць ёй вельмі хочацца вярнуцца на рынг...

— Мой дэвіз па жыцці: усё, што ні робіцца, — робіцца да лепшага, — кажа дзяўчына. — Нельга «заганяцца» з-за дробязяў. А самае галоўнае — трэба быць заўсёды ўпэўненай у сабе. І тады ўсё атрымаецца.

Юлія АДАМОВІЧ,
студэнтка IV курса
факультэта журналістыкі БДУ.

Студэнтка гадзі.